

Arrest

**nr. 258 959 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op [...]1999.

Op 28 juli 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit dactyloscopisch onderzoek bleek dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken die reeds in Roemenië en Oostenrijk waren genomen, respectievelijk op 27 maart 2020 en op 4 juni 2020.

Op 9 november 2020 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 16 september 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense en Oostenrijkse autoriteiten.

Voormeld terugnameverzoek werd geweigerd door de Roemeense en Oostenrijkse autoriteiten, maar de gemachtigde stuurde een verzoek tot herziening aan de Oostenrijkse instanties. De Oostenrijkse autoriteiten stemden op 8 oktober 2020 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Op 24 november 2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: O.
voornaam: M.
geboortedatum: [...]1999
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 § 1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O. M., verder de betrokkene genoemd, die beweert van Afghaanse nationaliteit te zijn vroeg op 16.07.2020 online een afspraak aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij ontving van ons een uitnodiging om zijn verzoek in te dienen op 28.07.2020. Hij diende effectief zijn verzoek in op 28.07.2020. De betrokkene kon op dat moment geen identiteitsdocumenten voorleggen.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk geboren te zijn op [...]2004 in D., Afghanistan en dus minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter zijn twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene. Op 27.08.2020 liet de dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren in het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven), waarbij de conclusie als volgt luidt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat O. M. op datum van 27.08.2020 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is”. De geboortedatum van de betrokkene werd aangepast naar 01.01.1999.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot verschillende treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië op 27.03.2020 en in Oostenrijk op 04.06.2020.

De betrokkene werd op 09.11.2020 gehoord in het kader van zijn verzoek. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder ook geen familieleden te hebben die in België of een van de lidstaten verblijven. Hij kon opnieuw geen identiteitsdocumenten voorleggen.

De betrokkene verklaarde Afghanistan ongeveer 2 jaar geleden te hebben verlaten. Hij reisde per auto en te voet door Iran naar Turkije. Vanuit Turkije trok hij opnieuw per auto en te voet de grens met Griekenland over en kwam zo het grondgebied van de lidstaten binnen. Hij reisde verder via Servië, en Roemenië naar Oostenrijk. De betrokkene verklaarde dat zowel in Roemenië als in Oostenrijk zijn vingerafdrukken werden genomen toen hij de grens overstak. Hij verklaarde dat hij in geen van beide landen een verzoek om internationale bescherming indiende. Vanuit Oostenrijk reisde de betrokkene per trein, per auto en te voet door naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk nam hij een taxi naar België waar hij in juni 2020 binnenkwam. De betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten na zijn binnenkomst in Roemenië niet meer verlaten heeft.

Op 16.09.2020 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Roemeense en Oostenrijkse instanties. Op 16.09.2020 ontvingen wij een weigering van de Oostenrijkse instanties en op 28.09.2020 ontvingen wij een weigering van de Roemeense instanties. Wij stuurden een verzoek tot herziening naar de Oostenrijkse instanties op 05.10.2020 en op 08.10.2020 stemden de Oostenrijkse instanties in met ons terugnameverzoek conform artikel 18(1)b van verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij van vrienden onderweg veel over België hoorde, ze vertelden hem dat in België verzoekers rechten hebben en dat België die rechten ook beschermt. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk maar gaf geen specifieke duiding van zijn bezwaren. Hij stelde dat hij niet echt van Oostenrijk hield en liever in België is.

De betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat dat volgens hem een onleefbaar land is. De betrokkene stelde dat er geen opvang was en hij er werd gelsagen door de politie. Gezien het akkoord van Oostenrijk is het bezwaar van de betrokkene tegen een overdracht aan Roemenië verder niet relevant voor deze beslissing.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij

door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden op 08.10.2020 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk maar gaf geen specifieke reden hiervoor. Hij stelde enkel dat hij niet van Oostenrijk hield en liever in België is. Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde dat hij een verzoek in België indiende omdat hij van vrienden hoorde dat verzoekers in België rechten hebben en dat deze rechten in België worden beschermt. Hiermee impliceert de betrokkene dat dit in andere landen, en dus ook in Oostenrijk, niet het geval is. We benadrukken nogmaals dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk maar enkel vingerafdrukken gaf merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 26.03.2020, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing is genomen geen noemenswaardige problemen opduiken. Indien zij binnen de twee jaar terugkomen kan het lopende verzoek worden heropend, indien ze pas na twee jaar terugkomen zal hun verzoek als een navolgend verzoek worden gezien. (Aida-rapport p. 48: "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face (1) obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVwG".)

Een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. (AIDA-rapport p.75).

De condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten worden in het rapport als adequaat beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen continue verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 86).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij maagproblemen heeft waarvoor hij in behandeling is. Hij heeft testen ondergaan maar nog geen resultaten gekregen. Hij verklaarde ook soms last van zijn hart te hebben maar gaf verder geen duiding.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.91).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.“

2. Over de ontvankelijkheid

Het staat niet ter discussie dat de Oostenrijkse autoriteiten op 8 oktober 2020 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 9 april 2021. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de staatssecretaris voor asiel en migratie op 15 maart 2021 een beslissing heeft genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wegens onderduiken. Deze beslissing werd op 1 april 2021 ter kennis gebracht op het adres V.d.N. straat nr. [...] te Willebeke. Dit adres blijkt het adres te zijn dat verzoeker heeft opgegeven als gekozen woonplaats bij aangetekend schrijven van 11 februari 2021. Ook in een schrijven van 9 april 2021 gericht aan de cel Dublin van DVZ wijst de raadsman van verzoeker erop dat voormeld adres ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven als zijnde zijn adres. De Raad moet vaststellen dat verzoeker niet binnen de beroepstermijn een beroep heeft ingediend tegen deze verlengingsbeslissing van 15 maart 2021, zodanig dat deze beslissing definitief is in het rechtsverkeer en bijgevolg de termijn voor overdracht verlengd is naar 18 maanden.

Nu deze termijn van achttien maanden nog lopende is, kan niet aangenomen worden dat België na het verstrijken van de termijn van zes maanden van rechtswege verantwoordelijk geworden is voor verzoeker zijn internationaal beschermingsverzoek (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri pt 29-34 en 39). De thans bestreden beslissing kan nog steeds uitgevoerd worden, dermate dat verzoeker zijn belang bij zijn beroep behoudt.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn enige middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht

Hij licht het onderdeel toe als volgt:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 24.11.2020 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen; “

De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken.(R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001).

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 3 EVRM. Krachtens art. 3 E.V.R.M mag niemand worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die 7 wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker wijst erop dat zijn kans op internationale bescherming in Oostenrijk beperkt is. De Oostenrijkse autoriteiten voeren een ontradingscampagne, teneinde te verhinderen dat nog veel Afghanen er internationale bescherming vragen.

Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport van 2019:

Many Afghan nationals have seen their asylum application rejected at first and second instance, on the grounds that other internal protection alternatives were available. While assessing the situation on the ground, the authorities also referred to an expert whose judicial expertise was revoked due to massive criticism of NGOs.

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>

Verwerende partij stelt in deze evenwel onterecht dat uit dit rapport niet afgeleid kunnen worden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Oostenrijk niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

Verzoeker wijst op het gebrek aan juridische bijstand:

During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA, which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas. This legal advice is funded by the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) and co-funded by the Ministry of Interior. One association, Verein Menschenrechte Österreich, covers legal advice in 6 out of 18 BFA branch offices and also offers counselling at its offices in the federal states. In Styria, Caritas has a contract to provide legal advice as well. Updated information on the number of consultation hours funded are not available and the latest have been made public for the period 1 July 2015 to 31 December 2016. Verein Menschenrechte Österreich received funding for 20,744 consultation hours, while Caritas offered 9,184 consultation hours during the same period.⁷³ The total consultation hours at 29 the branch offices of BFA was 3,354 in 2016, according to information of the Ministry of Interior, which shows that a great number of consultation hours are provided in the office of the association, although consultation at the branch office is foreseen in the funding guidelines. Travel expenses for the asylumseekers are not covered. This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure,⁷⁴ is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior.⁷⁵ For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure. This funding framework and the activities of the contracted organisation affect the trust of asylum seekers in the free legal advice offered. Asylum applicants may also prefer to contact an NGO offering free legal advice, but this resource is limited and may not be accessible for asylum seekers living in remote areas. The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings.⁷⁶ The tasks are prescribed in the call for AMIF proposals: providing information or assistance for administrative or legal formalities and providing information or advice on possible outcomes of the asylum procedure including voluntary return. One of the goals of legal advice must also be to avoid asylum applications without positive perspective. The requirement to provide advice on return as a condition for submitting a project for legal advice under AMIF funding, as was the case under the European Refugee Fund (ERF), has been criticised by NGOs.⁷⁷ Legal advisers are usually not present during interviews at first instance, except where they are authorised by the asylum seeker for legal representation. According to the information available to Asylkoordination, legal advisers of Verein Menschenrechte Österreich do not accept to act as legal representatives before the BFA due to a strict interpretation of the contract with the government. Only other organisations or lawyers act as legal representatives for asylum seekers during interviews

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>

De motieven van de bestreden beslissing tonen niet aan dat verwerende partij het AIDA-rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom verwerende partij zich beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

Dergelijke situatie wordt door verzoeker als onmenselijk ervaren. Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals art. 3 EVRM. Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid (R.v.St., 26 augustus 2010, X, nr. 206.948).

De motieven van de bestreden beslissing tonen niet aan dat verwerende partij het AIDA-rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom verwerende partij zich beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

Verwerende partij is niet overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijke risico dat de verzoeker zou lopen in geval van een doorsturen naar Oostenrijk in de zin van voornoemd artikel 3.

Verzoeker dreigt dan ook het slachtoffer te worden van handelingen die strijdig zijn met art. 3 EVRM."

In dit eerste onderdeel stelt verzoeker dat aan de motiveringsplicht zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet op voldoende wijze is voldaan. Hij verwijst eveneens naar het bepaalde in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden overdrachtsbesluit volledig stereotiep en heeft de gemachtigde het dossier niet concreet onderzocht. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen juist evenwicht tot stand gebracht tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen van zijn fundamentele rechten. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM in het kader van Dublindossiers. Hij stipt aan dat de kans op internationale bescherming in Oostenrijk beperkt is en dat de Oostenrijkse autoriteiten een ontradingscampagne voeren teneinde te verhinderen dat nog veel Afghanen er internationale bescherming vragen. Verzoeker citeert dienaangaande uit het AIDA-rapport van 2019. Verder meent verzoeker dat de gemachtigde ten onrechte concludeert uit het AIDA-rapport dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming geen algemene ernstige gebreken vertoont zodat ten aanzien van Oostenrijk kan aangenomen worden dat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgegaan worden. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het gebrek aan juridische bijstand in Oostenrijk. Volgens verzoeker blijkt niet dat de gemachtigde met de nodige zorgvuldigheid het AIDA-rapport heeft beoordeeld en blijkt niet uit de motieven waarom de gemachtigde zich heeft beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport. Dergelijke situatie wordt door verzoeker als onmenselijk ervaren. Volgens verzoeker is de gemachtigde niet overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijke risico in geval van overdracht aan Oostenrijk in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, en dit in feite en in rechte.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de gemachtigde de toepasselijke rechtsgronden, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening en gaat de gemachtigde over tot een uitgebreide feitelijke motivering. Daarbij heeft hij oog voor het reistrajec van verzoeker, de procedure van het terugnameverzoek en het akkoord, de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), hetgeen verzoeker verklaard heeft in zijn Dublingehoor, de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Oostenrijk aan de hand van het recente AIDA-rapport, de familiale en gezondheidssituatie van verzoeker en het COVID-19 virus. Hij komt vervolgens tot de conclusie dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening en dat een overdracht van verzoeker aan Oostenrijk geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad volgt niet dat de gemachtigde volledig stereotiep zou gemotiveerd hebben, noch dat de gemachtigde niet tot een concreet onderzoek is overgegaan.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene

situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (*HvJ* 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Waar verzoeker stelt dat zijn kans op internationale bescherming in Oostenrijk beperkt is en gewag maakt van een ontradingscampagne door de Oostenrijkse autoriteiten, kan dit niet zonder meer afgeleid worden uit de passage die verzoeker citeert. Er blijkt immers evenzeer uit de statistieken opgenomen in het AIDA-rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat Afghanistan ook op de eerste plaats staat wat betreft onderdanen die in Oostenrijk een beschermingsverzoek indienen en er blijkt ook dat de meeste internationale beschermingsstatuten worden toegekend aan Afghanen in vergelijking met de andere nationaliteiten. Er blijkt eveneens dat in het totaal aantal beslissingen die ten gronde worden genomen, 47.2% toekenningen van beschermingsstatuten betreft en 52.8 % verwerpingen. Het AIDA-rapport stelt dat het aantal beschermingsstatuten voor Afghanen in 2019 licht gestegen is. Ook de beëindigingen van internationale bescherming voor Afghaanse statushouders is gestegen, doch dit blijkt uit het rapport vaak het gevolg van vrijwillige terugkeer naar het herkomstland of het aanvragen van een paspoort bij de eigen autoriteiten.

Wat betreft de juridische bijstand en de passage die verzoeker dienaangaande citeert, blijkt dat deze passage niet geheel overeenstemt met de passage over juridische bijstand in het AIDA-rapport van 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hoe dan ook, de problematische bijstand van de "Verrein Menschenrechte Österreich" blijft in het rapport dat de gemachtigde heeft geconsulteerd wel deels overeind. De Raad kan verzoeker volgen dat de nauwe samenwerking tussen deze organisatie en het ministerie van Binnenlandse Zaken in Oostenrijk problematisch is. Er blijkt evenwel dat de verzoekers van internationale bescherming niet verplicht zijn op deze organisatie een beroep te doen. De informatie dat deze organisatie reeds tijdens de asielprocedure de verzoekers informatie moet geven over vrijwillige terugkeer en hen naar vrijwillige terugkeerprojecten moet sturen, die ook door dezelfde organisatie worden georganiseerd, wordt evenwel niet langer weerhouden in dit recentere AIDA-rapport. Bovendien heeft de hele door verzoeker geciteerde passage betrekking op de toegang tot gratis juridische bijstand in eerste aanleg, voor de administratieve overheid. Echter, blijkens artikel 20 van de

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) is enkel het verstrekken van kosteloze juridische bijstand verplicht in de beroepsprocedures, doch is dit geen verplichting in de procedures in eerste aanleg, maar een loutere mogelijkheid. Op dit punt kan dus niet gesteld worden dat het Oostenrijkse systeem van juridische bijstand in eerste aanleg in strijd zou zijn met de Procedurerichtlijn, laat staan dat dit dan als een situatie moet worden beschouwd die als onmenselijk moet worden ervaren, zoals verzoeker aanvoert. Evenmin kan een onzorgvuldige of selectieve lezing door de gemachtigde van het AIDA-rapport worden aangenomen.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijk risico dat verzoeker loopt bij het terugsturen naar Oostenrijk, haalt verzoeker geen enkel persoonlijk element aan dat door de gemachtigde over het hoofd zou gezien zijn. Zoals blijkt uit de beslissing heeft de gemachtigde rekening gehouden met diens verklaringen over zijn (niet aanwezige) familie en over zijn gezondheid. Verder blijkt ten overvloede uit het bijkomend gehoor dat werd afgenomen op 8 december 2020 dat verzoeker aanvoert dat hij persoonlijk nooit problemen had in Oostenrijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet aangenomen worden.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het onderdeel toe als volgt:

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoeker kon de afgelopen maanden een netwerk van vrienden en kennissen opbouwen in België. Verzoeker heeft geen familie in Europa. In Oostenrijk kent hij niemand. Het spreekt voor zich dat het louter voor het psychisch welbevinden van verzoeker – verzoeker heeft vele moeilijkheden doorstaan om in Europa te geraken – aangewezen is dat hij bij hen terecht kan.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Oostenrijk terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan

zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn "land van herkomst" en dat een "terugkeer naar zijn land van herkomst" een serieuze stap terug zou zijn. Hij wijst erop dat hij de afgelopen maanden een netwerk van vrienden en kennissen heeft opgebouwd in België en geen familie heeft in Europa. Hij zegt in Oostenrijk niemand te kennen en dat het voor zich spreekt dat voor zijn psychisch welbevinden het aangewezen is dat hij bij zijn vrienden en kennissen in België terecht kan. Tot slot stelt verzoeker nog dat de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM niet vervuld zijn indien de inmenging voortvloeit uit een verwijderingsmaatregel en als de vreemdeling met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen.

Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het gezinsleven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde geen gezinsleden, noch familie in Europa te hebben. De gemachtigde motiveert bijgevolg terecht dat verzoeker verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder ook geen familieleden te hebben die in België of een van de lidstaten verblijven. Bijgevolg ziet de Raad in het geheel niet in hoe de bestreden beslissing de eenheid van het gezin in het gedrang zou kunnen brengen. Een beschermingswaardig gezinsleven is niet aangetoond in België.

Verder stipt verzoeker aan dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat een terugkeer naar Afghanistan niet wordt beoogd met het overdrachtsbesluit, doch wel een overdracht naar Oostenrijk.

Wat betreft het privéleven, wijst verzoeker op zijn netwerk van vrienden en kennissen in België. Verzoeker legt daar geen begin van bewijs van voor. Verzoeker verblijft ook maar van juli 2020 op het Belgisch grondgebied en toont ook op geen enkele wijze aan dat hij omwille van zijn psychisch welbevinden de steun van de aangehaalde vrienden en kennissen nodig zou hebben. Bezwaarlijk kan aangenomen worden dat verzoeker dermate sterke sociale banden met België heeft opgebouwd dat de gemachtigde de rechtmatige toepassing van de Dublin III-verordening zou moeten opzij zetten in het licht van zijn in het Rijk opgebouwde privéleven. Een beschermingswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

A. MAES